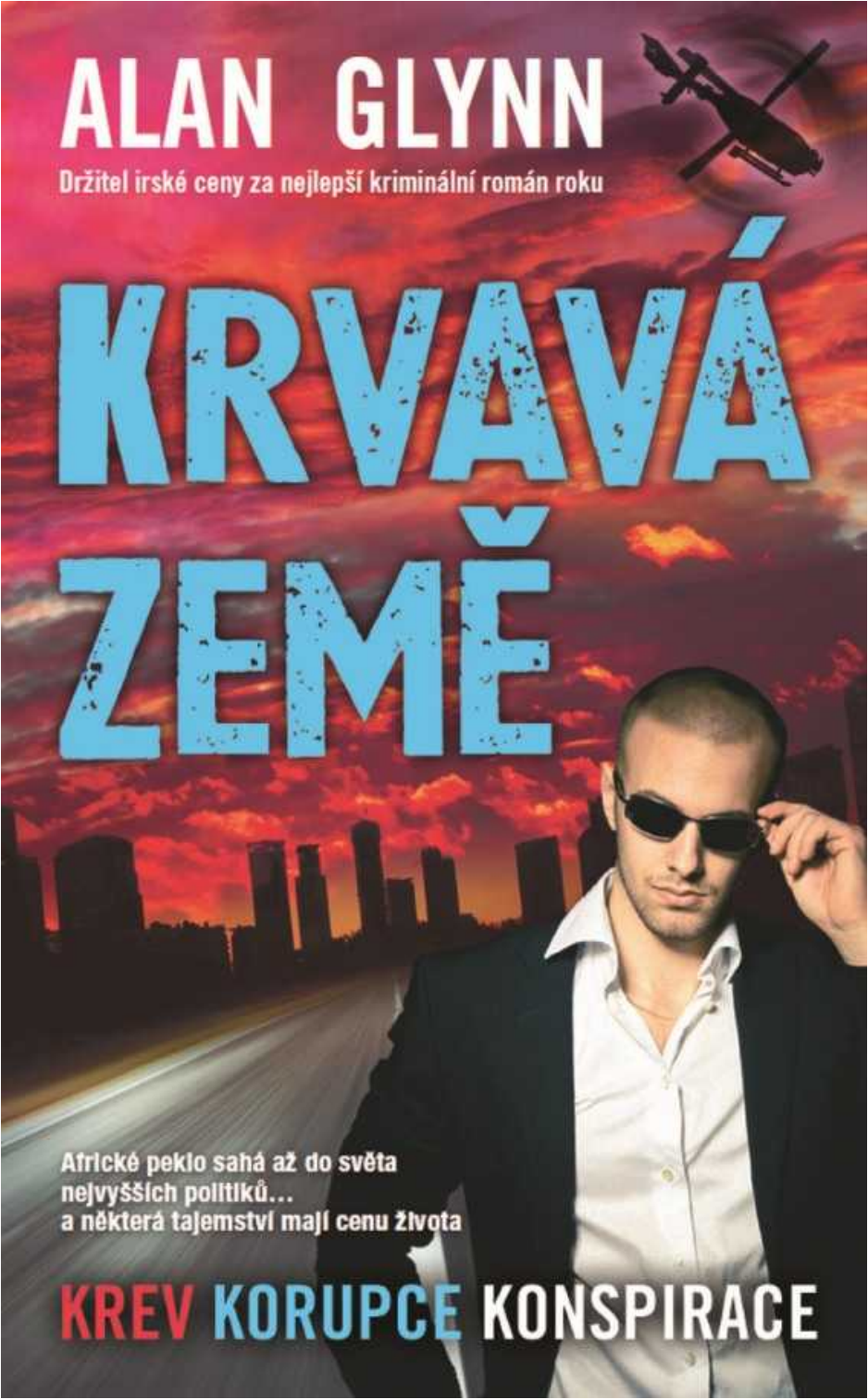

ALAN GLYNN
Držitel irské ceny za nejlepší kriminální román roku
KRVAVÁ ZEMĚ
Africké peklo sahá až do světa
nejvyšších politiků…
a některá tajemství mají cenu života
KREV KORUPCE KONSPIRACE

Alan Glynn

KRVAVÁ ZEMĚ

Přeložila
Kateřina Orlová

METAFORA

Alan Glynn

KRVAVÁ ZEMĚ

Z anglického originálu *Bloodland*,
vydaného nakladatelstvím Faber and Faber
v Londýně roku 2011, přeložila Kateřina Orlová

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2012
Redakce Jana Moravcová
Korektura Karel Herynk
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © Alan Glynn, 2011
Translation © 2011 Kateřina Orlová

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-990-4

METAFORA
U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

Jedna

Srdce mu buší, jako by snad ani nebylo z tohoto světa, ta rychlost, ta síla – jako sbíječka, která se zahryzává do kamene. Položí si ruku na prsa a čeká, měří. Tutově se blíží k horní hranici toho, co je schopno jeho či jakékoli jiné lidské srdce vydržet, protože je to koneckonců jenom orgán, pumpa, kus masa, tmavého, rudého, vlhkého – jistě, nepřetržitě činného… nikoli však nesmrtelného, nezničitelného.

Můžeš ho bičovat, ale všechno má své meze.

Zvláštní. Vždyť přece vůbec nic nedělá – neběží na pásu, neleží na holce, před nikým neutíká, s nikým si to nerozdává. Sedí v SUV vedle nejflegmatičtějšího borce, jakého v životě viděl. Oba bývalí vojáci, on sám i ten druhý, a na pohled úplně stejní – vystříhané hlavy, vypracované svaly, obrněné vesty, zrcadlové sluneční brýle –, ovšem Ray Kroner by dal krk na to, že zatímco on je vytočený na maximum s rafičkou na jedenáctce, na ciferníku Toma Szymanského sebou ručička trhá dílek dva nad klinickou smrtí.

Jasně, Ray má v těle šest set miligramů provigilu, ale v tom to není. Provigil, skvělý v armádě a ještě skvělejší tady v privátní službě, udrží člověka celé dny v bdělém stavu nastojato, ale není to jako speed, ani jako kafe, je to jako vypínač v mozku hned vedle volby spánek – když se zmáčkne, je únava to poslední, co by mohlo člověka ohrozit.

Ray se rozhlédne po okolí.

Šinou se po tříkilometrové polní cestě ze základny k nouzovému letišti. Terénní vůz, v němž se Szymanským jede, je poslední v řadě tří vozů. Potentát sedí v autě před nimi. Cesta je to bezpečná, jezdí po ní pořád, nepotřebují obrněný transportér, nic podobného.

Takže ani v tomhle to není.

Že by to dělalo to horko? Protože lidi, tady je hic! Žádné suché vedro jako v Iráku nebo ve Phoenixu, ale vlhko a parno, nedá se ani dýchat – jsou čtyři ráno a člověk je už jako velry-

ba uvízlá na břehu. Je to nesnesitelné. Ostatně jako všechno v tomhle zapadákově.

On to samozřejmě snese, protože je trénovaný a zkušený, a kdyby ho mělo vedro obtěžovat, tak by tu především ani nebyl.

Takže co se to s ním děje?

Proč se mu srdce splašilo?

Protože se takhle rozhodl? Že nechal loni na jaře práci? Odešel od Janice? Prodal auto, počítač, dokonce i staré popíkové vinyly? Schrastil prachy na šestitýdenní výcvik? Takže mu nezbývalo nic jiného než vzít znovu do rukou Bushmastera M4? Vzít do náruče? Chovat ho? Hladit? Tvrdý chrom, matně černý nátěr, potažená ocel a hliník?

Ne.

Jeho rozhodnutí bylo nevyhnutelné, jasně dané. Půlrok, který strávil doma po výpravě do Iráku, byl hotovým neštěstím, a když se mu poté, co četl v časopise článek o Gideon Globalu, začal ten nápad rodit v hlavě, věděl, kam ho to vede, a šel za tím, neodolal, nechal se tím pohltit. Janice už se mu stejně dávno odcizila, se všemi těmi šalebnými svépomocnými sračičkami new age, jimiž se krmila, když byl pryč. Ne že by jí cokoli vyčítal. Prostě to nemohl poslouchat, ten bezbřehý optimismus, slastiplné vyhlídky… rozhodně ne po tom, co viděl.

A chtěl to vidět znovu.

Zavře oči.

Chce to vidět znovu.

Ale kupodivu to pořád nevidí.

Přestože tahle země je paradoxně desetkrát větší katastrofa, než byl nebo kdy bude Irák, země s miliony mrtvých a barbarstvím na každém kroku, což si i takový otrlec jako on uměl stěží představit.

Nadto mu jako soukromému žoldákovi platí desetkrát víc.

Je to zvláštní.

Otevře oči a rozhlédne se kolem sebe.

V Bagdádu se takových přesunů účastnil často, ze Zelené zóny na letiště, ovšem po cestě obklopené desetikilometrovou

střelnicí s odstřelovači a vrhači granátů v autech, po rovné, sluncem rozpálené silnicí s nekonečnými řadami zčernalých koster aut a rozkládajícími se mrtvolami po obou stranách.

Tady všude kolem vidí jen… hm, venkovskou krajinu, křoviny, svěže zelené kopce, vzdálené vrcholky hor a vesnici přilepenou k silnici – právě se k ní blíží –, tvořenou vlastně jen několika dřevěnými staveními s hliníkovými střechami a jednopodlažní betonovou stavbou, zaprášenou krabicí, na níž vpředu visí cedule s omšelým logem Coca-Coly.

Vesnice.

Poklidná, ospalá vesnice.

Přesný opak Bagdádu, kde bylo stále živo – tamhle chlap předstíral, že opravuje auto, které mu zhaslo, přes cestu se najednou přehnal nějaký vehikl, porůznu nečinně postávali lidé, náhodní chodci, starci, otrhánci, strašidelné ženy v černých čádorech, všichni nedůvěru či dokonce nenávist v očích…

To člověka vrhá do stavu ustavičného vzrušení, sevřenosti a napětí, v němž je hotov kdykoliv zareagovat.

Což mu tady, popravdě, chybí.

Kupodivu zrovna v té chvíli začne konvoj – na rozdíl od jeho srdce – zpomalovat.

„Co se sakra děje," utrousí Szymanski.

Přibližují se k vesnici, kde se zřejmě něco děje.

Natahují krk a maličko se odklánějí stranou, aby měli lepší rozhled.

Vysílačka se praskavě probudí.

„Bystrá šestko, stojíme, nějaká volovina."

Szymanski je Bystrá šestka. Volací heslo. Chlápek vpředu, v prvním voze – velitel útvaru Peter Lutz – je Tubus.

Ray je Popel. Z něhož povstává. Jako Fénix… Phoenix, jeho rodné město.

Po několika vteřinách se konvoj – zarovnaný mezi shlukem baráků vpravo a betonovou krychlí vlevo – zastaví.

„Ty krávo," vzdychne těžce Szymanski a položí se na volant.

Ray vyhlédne z okýnka.

Vesnice, pomyslí si napůl s údivem, napůl zhnuseně, vesnice. Co je to vlastně vesnice? Copak něco takového vůbec ještě někde existuje, kromě v pohádkách, v Evropě, ve Vietnamu a v bohem zapomenutých vystrkovech, jako je tenhle?

Vesnice.

Vzdor všem pravidlům se zničehonic otočí, otevře dveře a vystoupí.

„Ser na to, kámo," sykne Szymanski.

Dveře zůstávají otevřené.

„Popele, co to děláš?" přisadí si vyděšený Tubus vysílačkou.

Ray s M4 pevně v rukou si jich nevšímá a vykročí z řady aut, aby se pořádně podíval, co se děje.

„Ježíšmarjá, chlape, zalez."

Očividně rozklepaný potentát, čurybrk v šedém kvádru z New Yorku či Washingtonu, který sedí ve druhém autě, má stažené okénko a pomžourává na dřevěné boudy.

Ray zjišťuje, co se děje – uprostřed silnice leží hromada rozsypané zeleniny nebo bůhvíčeho a dvě ženy to všechno horečně nakládají zpátky do obrovského proutěného koše.

Za nimi si hrají tři malé děti.

Ray pohlédne na dřevěné domky a připadá mu, že něco vidí… uvnitř jednoho z nich, pohyb… člověka… hýbe se. Pak se otočí opačným směrem, k betonové budově, kterou mu z větší části zakrývají dvě auta. Orámovaný v prostoru mezi nimi však stojí vysoký muž, který se opírá o zeď a pohledem míří přímo na něj.

Má protáhlou, vyčerpanou tvář, tvrdý výraz, krví podlité oči.

Vypadá netrpělivě, neklidně… záludně.

Ray zachytí praskání dalšího rádiového hovoru, který se ozval v autě, ale nerozumí, co říkají.

Znovu se porozhlédne – na domky, mezi vozy, před sebe. Jediný rozdíl je teď v tom, že ty dvě ženy přestaly dělat, co dělaly.

Zcela bez hnutí schoulené na zemi i ony hledí přímo na něj.

V tu chvíli Rayovi svitlo, co se děje, co to znamená – není to strach, úzkost, není to smutek, nýbrž očekávání… vzrušeně si uvědomí, co se tu může stát, co může provést, čeho je schopen, a třebaže v žádném případě nemohl dopředu vědět, že se ve vesnici zastaví, nikoli vědomě, jeho tělo to vědělo, všechny receptory v jeho těle věděly, rozpoznaly signály, zachytily je, takže nyní, když maličko zvedne zbraň, cítí, že rytmus jeho srdce se slaďuje s rytmem odvíjející se situace…

Namíří ústí střelné zbraně na domky, pak na ženy a děti.

„Ježíšikriste, Kronere, zbláznil ses?“

Ray obrátí zrak k autu – Bystrá šestka živější než ho kdy poznal.

Z okna prostředního vozu stále civí papaláš, tvář se mu naplňuje hrůzou. Jako by se očekávání šířilo, šířilo jako virus, rozlévalo jako skvrna, celá živá, krvavě rudá a žíznivá.

Ray polkne.

I on má žízeň, cítí ji v žilách, neúprosnou, jako temnou, zvolna se rozvíjející sexuální touhu, jež si žádá okamžité uvolnění.

Pokládá prst na spoušť.

O několik kroků dál se pootevřou dveře prvního vozu, jen na škvíru.

„RAYI!“

Je to výkřik.

Ray nepatrně přitlačí na spoušť.

„Tubusi,“ zvolá. „NE.“

Dveře auta zaklapnou.

Ray znovu namíří, všechno vnímá.

Veškerý pohyb v barácích ustal. A muž opřený o betonovou stěnu je netečný, ustrnulý – jako jednotlivost na křiklavě pomalované zdi v městě.

I ženy jsou jako přikované, oči stále upřené na něho – jen děti vzadu zřejmě nic netuší, nevědomé…

Poskakují, tancují.

Ohňové jazyky.

Ray se v tom dusném vedru rozklepe.

Vskutku nemá tušení, co dělá nebo proč, ale jedno ví jistě – nic na světě, nic v celé širé Africe, nic v nejhlubším nitru rozlehlého Konga mu nemůže zabránit, aby to udělal.

1

Zvoní telefon.

Jimmy postaví šálek kávy na psací stůl a natáhne se po mobilu.

Mrkne na displej, číslo je mu povědomé, ale neví přesně.

„Ano?“

„Dobrý den, mladý pane Gilroyi. Tady Phil Sweeney.“

Jimmymu se zrychlí puls. Samozřejmě. Podle hlasu ho pozná okamžitě. Vstane. „*Phil?* Bože, to už je dávno. Jak se ti daří?“

„Ujde to. Mám dost frmol. A tobě?“

„Ale jo, docela dobře.“

Po *tomhle*, pomyslí si Jimmy, možná trochu líp.

„Byla to smůla, ty restrikce. Dovedu si představit, že je to těžký.“

„Jo.“ Jimmy přikývne. „Ale už to není až tak aktuální.“

„Ne, ne, jasně že ne. Poslouchej ale, jde mi o něco jinýho.“ Zdá se, že jde přímo k věci. To je prostě Phil. „Je to pravda, o čem se povídá?“

„Ehm… já nevím, Phile. O čem se povídá?“

„Že píšeš článek nebo co… o Susie Monaghanový?“

Jimmy mžikne okem na text na obrazovce iMaca.

„Je,“ odpoví po chvilce. „Ale nepíšu článek. Je to knížka.“ Odmlčí se. „Biografie.“

„Proboha, Jimmy.“

„Co je?“

„Nejsem vydavatel, ale… Susie Monaghanová? To je silný kafe. Neříkej mi, že zlatým hřebem bude poslední kapitola, nad níž budou všichni slintat nadšením.“

Tohle Jimmyho překvapuje – slinty celebrit, jestli si dob-

ře vzpomíná, byly vždycky Philova specialita. V jednom má ale pravdu. Odstavce, které má Jimmy na obrazovce právě otevřené, jsou z poslední kapitoly, nejdelší a nejpodrobnější v knize, do níž se pustil nejdříve.

„Jo," odpoví. „Ale to není všechno, oč se zajímají. Jde o spoustu dalších věcí. Milenci, drogy, záchvaty vzteku."

„Na což by se ti každý mimo okruh čtenářstva *Daily Star,* nebýt způsobu její smrti, vyprdnul."

Jimmy pokrčí rameny. „To není jisté. Je to velmi zajímavý příběh, její smrt, kdy k ní došlo, co všechno dokresluje." Zaváhá. „Co… znamenala." Zavrtí se na židli, vezme pero, hraje si s ním. Pamatuje doby, kdy byly telefonáty od Phila Sweeneyho fajn. Přinesly podnět, tip, informaci.

Teď si tím není moc jistý.

Jimmyho otec a Phil Sweeney působili spolu v branži na konci devadesátých let. Byli dobrými přáteli. Pak otec zemřel a Sweeney se začal zajímat o Jimmyho práci. Bedlivě ho sledoval, seznamoval s různými lidmi.

Dodával mu témata.

„Ale jdi, Jimmy."

Tyhle časy jsou však zřejmě už dávno pryč.

„Promiň, Phile, moc mi to hlava nebere. Co to má znamenat?"

Na druhém konci se ozve dlouhé povzdechnutí.

Jimmy pohlédne ke dveřím. Slyší hlasy. Studenti odnaproti. Už se zase dohadují? Hádají? Není si jistý, ale mohla by to být dobrá výmluva, aby ten hovor ukončil, pokud by bylo třeba, pokud by se debata nepříjemně vyhrotila.

„Podívej," řekne a nijak se nesnaží skrýt svou frustraci. „Píšu životopis Susie Monaghanové, je to jasný? Můžeš se pošklebovat, jak chceš, ale *já* to myslím vážně." Zaváhá a pak dodá: „Protože víš co, Phile? Je to *práce*, a té jsem poslední dobou moc neměl."

Pevně sevře telefon v ruce.

„Ale jo, Jimmy, já vím, já vím, ale –"

„No, myslím, že nevíš –"

„Ale vím, chápu to, potřebuješ práci, beze všeho, já jen že –“

„Cože? Zřejmě mám teď všechny své nabídky projednávat tvým prostřednictvím, že je to tak?“

„Ne, Jimmy, prosím tě, já jen… všechen ten zájem o tu havárii –“

„Vždyť na tom ten příběh stojí, Phile, k tomu směřují všechny jednotlivosti. Jo, a abych si zasloužil zálohu, slíbil jsem, že budu odmítat všechno, co by mě od toho zdržovalo, to je jasný, ale…“ Ztichne. „Co je ti vlastně do toho?“

Sweeney nereaguje.

„Vážně, pověz mi to,“ pokračuje Jimmy. „Co s tím máš společnýho? Fakt tomu nerozumím.“

Sweeney se nadechne. „Tak dobře,“ povídá, „jen se prosím tě uklidni, jo? Ta záloha, jak ses o ní zmínil. Kolik to dělá? Jsem si jistý, že bychom se mohli nějak –“

Jimmy hovor přeruší. Celý vyděšený s očima upřenýma na telefon couvne, jako by se mu v ruce náhle proměnil ve slizkého plaza.

Když se znovu rozezvučí, ani se nehne. Nechává jej vyzvánět, chvíli čeká a pak si ověří, zda mu Phil nenechal vzkaz.

Nechal.

„Jimmy, proboha, do prkýnka, vždyť jsem toho tolik neřek. Hele, můžeme to znovu probrat, ale hlavně dej pozor, s kým mluvíš. Netýká se to Susie Monaghanové. A brnkni mi, jo?“ Odmlka. „Buď opatrný.“

Jimmy vydechne, schoulí se.

Telefon vypne a položí ho na stůl. Posadí se.

Dej pozor, s kým mluvíš.

Tohle říká velký Phil Sweeney? PR guru, mediální poradce, stratég, vyjednavač, cesťák a bůhvíkdo ještě? Člověk, pro nějž mezilidská komunikace byla – a pravděpodobně stále je – hlavním operačním systémem universa? Ten mu radí, aby si dal pozor, s kým mluví? Ježíšikriste. Co taková Maria Monaghanová, Susiina starší sestra? Žena, na niž poslední dva týdny dotírá? Dnes večer s ní má schůzku.

Jí se to týká také?

Jimmy vstane a přejde pokoj. Zastaví se u okna a vyhlédne ven.

Je to všechno hrozně divné. Skoro záhada. Protože on tuhle zakázku skutečně potřebuje. Téměř po dvou letech je to jeho první slušná příležitost.

Nad zálivem je zataženo, mračí se. Blíží se příliv.

Jimmy si znaveně povzdychne.

Ještě přede dvěma lety pracoval v novinách a vedl si skutečně dobře, zejména s tou kauzou o vládních výdajích. Vytvořil si konexe a našel dobré zdroje – dlužno říct, že s nemalou pomocí Phila Sweeneyho. Pak začali vyhazovat. Celkově zrušili pětaosmdesát postů. Kdo přišel poslední, vyletěl první. Mezi zhruba třiceti dotčenými redaktory byl Jimmy někde uprostřed a neměl šanci. Nakonec si sehnal práci na částečný úvazek. V časopise *City* měl na starosti soud s Mulcahym, ale po šesti měsících skončil nejen soud, ale též *City*, takže pramen víceméně vyschl. Další rok a půl paběrkoval pro místní tisk a komerční publikace, udělal pár věcí na webu, ale nic z toho nebylo pravidelné ani mu nevyneslo tolik, že by to mohl považovat za skutečnou práci.

Asi před měsícem se objevilo tohle.

Zprostředkoval mu to dřívější kolega ze *City*, který vedl irskou kancelář londýnského vydavatele a hledal někoho, nejlépe žurnalistu, kdo by včas zplodil knihu o Susie Monaghanové, aby se dostala na předvánoční trh. Jimmy se nemusel dlouho rozmýšlet. Záloha byla skromná, přesto dalece převyšovala to, co si v poslední době vydělal.

Odvrátil se od okna.

Co je to ale s tím Philem Sweeneym za hovadinu? Pochopil ho vůbec správně? Chtěl po něm, aby tu knížku nedělal? Aby ji pustil? Je to neuvěřitelné, ale vypadá to tak.

Jimmy sklouzne očima po stole.

Záloha. Kolik to dělá? Jsem si jistý, že bychom se mohli nějak –

Ach bože.

– *nějak co? Dohodnout?*

Z jistého hlediska by to Jimmy neměl ani v nejmenším zpochybňovat. Ne že by totiž nebyl Philu Sweeneymu zavázaný. Je mu zavázaný a hodně. Je jeho dlužníkem. Samozřejmě. Ale pustit knížku? To je něco jiného. Nechat si zaplatit, že vzdá knížku? To je ostudné.

A proč?

Nerozumí tomu. Zastupuje Phil někoho? Zainteresovanou stranu? Klienta? Co to má znamenat?

Jimmy přejde k psacímu stolu.

Má tu rozložený veškerý materiál – zápisy rozhovorů, stará čísla *Hello* a *VIP*, výjezdy z Googlu, bezpočet fotografií vztahujících se přímo k Susie.

Vybírá jednu z fotek, prohlíží si ji.

Susie v nočním klubu, šampusku v ruce, ramínko nakřivo.

Vypadá unaveně, přímo zničeně, jako by se hrozně snažila, ale už jí to nebylo nic platné.

Jenomže ta tvář… ty oči.

Bez ohledu na to, jak laciné bylo prostředí, jak nevkusné či mizerné bylo vystoupení, Susiiny oči měly v sobě vždycky mimořádnou sílu proměnit vše kolem sebe v cosi naléhavého, váženého, tajemného.

Jimmy vrací fotku a uvažuje, jaká je asi její sestra. Několikrát s ní hovořil telefonicky a vyměnili si spousty e-mailů – jeho jedinou snahou bylo přimět ji k souhlasu.

Aby si s ním popovídala.

Hlavní operační systém universa.

Jimmy se posadí a otočí se čelem k počítači. Pohlédne na slova na obrazovce. Bubnuje prsty o stůl. Přemítá, jak se dostal od investigace ministerského finančního skandálu v rušné redakci k psaní o mrtvé herečce v jednopokojovém bytě, jehož měsíční splátky si téměř nemůže dovolit.

Pak mu však přišlo na mysl něco naléhavějšího.

Jak se vlastně Phil dozvěděl, na čem pracuje? Od koho se to doslechl? Za jakých okolností by mohl Phil Sweeney

s někým mluvit – nebo někdo s Philem Sweeneym –, aby se dostalo tohle téma na přetřes?

Jimmymu se to ani trochu nelíbí.

Ani tahle situace, na niž musí reagovat. Situace, v níž musí jednat pod tlakem, strkají ho určitým směrem, říkají mu, co dělat nebo nedělat. Ovšem, neautorizovaná biografie hvězdy šoubyznysu se nedá srovnávat s Watergate ani s odhalováním My Lai, přesto by však měl mít možnost psát svobodně, o čem chce.

Takhle by se přece mělo pracovat, no ne?

Zahledí se na část textu na monitoru.

Teď už ale nemá náladu.

Ochutná kávu. Vystydla.

Podívá se zpátky na obrazovku.

Do hajzlu.

Sáhne na klávesnici, uloží dokument a uspí počítač.

„Dívám se hodně na televizi."

To jen tak plácne.

Kdyby mu tutéž otázku položil novinář, takhle by neodpověděl, ale bože, nemohl na Dava Conwaye vytáhnout něco maličko zajímavějšího? Třeba cestování? Nebo poradenství? Clinton Foundation? Bilderberg?

Larry Bolger stojí u okna s telefonem zavěšeným na rameni a obzírá střechy Donnybrooku.

Když se novinář zeptá, jak tráví v současné době čas, obvykle odpoví, že pracuje v různých výborech, což je pravda, a pak dodá, že začal psát paměti, což pravda není. Aspoň vyvolá dojem, že je v jednom kole. A to je důležité.

Nebo snad není?

Možná není.

Funkce předsedy představenstva každopádně mnoho času nezabere a nepsaní pamětí nezabere čas vůbec žádný. Takže ano – no to je toho –, má spoustu volného času. Komu je ale co do toho, jak s ním naloží? Nikomu, a jestli sleduje šest dílů *CSI* za sebou nebo celou sérii *Scrubs* nebo *Týden*

Hermanna Göringa na historickém kanálu vcelku, je to čistě jeho věc.

Protože na to není žádná příručka, žádný sedmistupňový program regenerace, žádný bestseller doktora Phila či Deepaka Chopry nebo koho. Jste-li bývalá hlava státu a nemáteli před sebou nalinkovaný seznam úkolů, pak jste naprosto svým pánem.

„Co," ptá se Conway, „třeba *Primetime*, *Newsnight*?"

„Ano, takové věci. Současné události."

„Abys byl stále v obraze?"

„Jo."

Bolger obrátí oči v sloup. Kvůli tomu Davu Conwayovi nevolal, nechtěl tlachat.

„Hele," povídá, „tenhle týden někdy, nemáš čas?"

„Ehm, já –"

„Nebudu tě dlouho zdržovat."

„Tak jo, Larry. Dobře.

Domluvili se na druhý den ráno. Tady v hotelu.

Jakmile Bolger ukončí hovor, popadne dálkové ovládání. Stojí uprostřed místnosti a namíří ho na dvaačtyřicetipalcovou plazmovou obrazovku na zdi.

Když o té záležitosti četl minulý týden v novinách, nevěděl, co si o tom má myslet – i když mu to samozřejmě pořádně zamotalo hlavu. Neví ani, jaký význam bude mít rozhovor s Davem Conwayem, nejspíš žádný, ale musí s někým mluvit. Potřebuje vzpruhu. Krom toho od té doby, co víc než před rokem odešel z úřadu, nemá s nikým ze staré party pořádný kontakt a cítí se osamělý.

Hraje si s ovladačem.

Je neuvěřitelné, jak rychle člověk vypadne ze správných kruhů.

Dokonce potlačil pýchu a několikrát se pokusil zavolat Jamesi Vaughanovi, ale ten hajzl se sám neozval ani jednou. Naposledy spolu mluvili asi před šesti měsíci, někdy kolem toho debaklu s místem v MMF, o něž měl Bolger vážný zájem a na které se připravoval. Vaughan jeho kandidaturu ve Wa-

shingtonu prosazoval, nebo to tak v té době aspoň vypadalo, ale pak to bez vysvětlení zablokoval.

Bylo to strašné. Bolger měl všechno podrobně rozplánované, kariéru na dalších deset let – slušnou pracovní náplň v MMF, jíž si mohl rychle získat konexe a prestiž, pak postup na místo v OSN, v obchodu a rozvoji nebo některém výboru či dokonce, pokud by uzrál čas, na generálního tajemníka. Proč ne? Pokud ne, tak obchod, lidská práva, humanitární pomoc, cokoli. Byl to jeho sen, fantazie, jíž se kochával nad ránem, a když se Vaughan z jakéhokoli důvodu rozhodl to utnout, Bolgera to položilo. Nešlo totiž jen o tu práci, první fázi kariéry, ale o celou zkurvenou kariéru. Když vás totiž takhle přejdou, není to k přežití, je to moc všem na očích, je to příliš ponižující, takže nezbývá než si strčit curiculum do šuplíku a vybrat správný golfový klub.

Tedy pokud hrajete golf.

Bývalý *taoiseach* každopádně předpokládá, že si od Jamese Vaughana zaslouží aspoň jeden telefonní hovor.

Ale zřejmě ne.

Bolger často vzpomíná na oběd v hotelu Wilson – jak je to dlouho, čtyři, pět let?

Časy se mění.

V menu přepne na vlastní nahrávky, kde je to přeplněné filmy a dokumenty, ke kterým se zatím vůbec nedostal. Projde celou nabídku, ale nic ho nezaujme. Cvakne na Sky News a chvíli sleduje zpravodajství.

Zdá se, že mají černý den.

Zprávy jsou kusé, neurčité, nic záživného. Potřebují pořádnou přírodní katastrofu, ostře sledovaný sexuální skandál nebo únos dítěte.

Aby se rozdráždili.

Pakáž jedna.

Vypne televizi a ovladač hodí na pohovku.

Rozhlédne se po pokoji. Boglerovi bydlení v hotelu vyhovuje, má tu pohodlí a soukromí. Neštvou ho žádní kokoti ze sousedství. Má s Mary pronajatý apartmán od té doby, co